

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2017, č. j. CPR-22137-3/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2017, č. j. 2 A 9/2017 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 1. 2017, č. j. CPR-22137-3/ČJ-2016-930310-C235, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 16. 8. 2016, č. j. KRPA-248778-31/ČJ-2016-000022, ve věci jeho správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., a toto rozhodnutí potvrzeno.

[2] Městský soud žalobu zamítl, neboť neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou, a to ať již jde o nepřiměřenost doby správního vyhoštění, nedostatečné zjištění

skutkového stavu věci, nebo nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[3] Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítá kasační důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy tvrdí nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky v předchozím řízení a jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[4] Stěžovatel má za to, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, protože je nezákonné a nepřezkoumatelné také rozhodnutí městského soudu. V důsledku uvedeného zůstávají jednotlivé žalobní námitky, se kterými se dle názoru stěžovatele městský soud dostatečně nevypořádal, zcela relevantní i v rámci řízení o kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel předně namítá, že odůvodnění rozsudku se podrobně nevypořádává se všemi žalobními námitkami a pouze velmi stručně přebírá argumentaci žalovaného, aniž by soud vysvětlil, proč jí dává přednost. Odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, týkající se povinnosti odůvodňovat rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že městský soud pochybil především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. To samé platí také, pokud jde o užití správní vyhoštění, tedy samotnou nutnost užití tohoto opatření; tuto námitku městský soud vůbec nevypořádal, protože je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[6] Stěžovatel dále namítá, že se soud nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů. Stěžovatel již v žalobě namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci. V řízení, v němž má být uložena povinnost, mají správní orgány povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící v prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Správní orgány však zjistily pouze skutečnosti svědčící ve stěžovatelův neprospěch.

[7] Stěžovatel namítá, že se soud nesprávně vypořádal s námitkou, která mířila proti nesprávnosti volby správního vyhoštění a nevyužití postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě postačovalo vydání rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců a nemuselo být uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel má za to, že policie nemusí vždy, i když je naplněna skutková podstata pro uložení správního vyhoštění, toto uložit, ale může postupovat alternativně.

[8] Stěžovatel také namítá, že městský soud nesprávně posoudil námitku, kterou brojil proti nedostatečnému posouzení zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Má za to, že posouzení přiměřenosti nelze vázat pouze na otázku přítomnosti určité osoby na území, kvůli níž by bylo toto rozhodnutí nepřiměřeným zásahem, nýbrž je na místě zjišťovat další parametry přiměřenosti ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán nepřístupoval individuálně k situaci stěžovatele, nezjistil skutečný stav věci a nevypořádal se s důvody, na nichž založil své tvrzení o přiměřenosti rozhodnutí. Skutečnost, že cizinec na území rodinné vazby nemá,

pokračování

neznamená, že nemá ani soukromý život, který by mohl být citlivě a negativně ovlivněn napadeným rozhodnutím. Správní orgán sám konstatoval, že stěžovatel nedisponuje pobytovým oprávněním opravňujícím k legálnímu zaměstnání na území, přesto i tuto okolnost používá k tíži účastníka jako důkaz neexistence pevných vazeb k České republice.

[9] Stěžovatel je přesvědčen o nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění na samé horní hranici zákonné sazby. Stěžovatel pobývá na území České republiky nepřetržitě déle než 12 let a po celou dobu se snažil opakovaně zlegalizovat svůj pobyt. V současné době je dobře integrován do české společnosti, má soukromé zázemí, kamarády a známé, v rámci možností vykonává výdělečnou činnost a dobře ovládá český jazyk. Stěžovatel se sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu ve snaze řešit svoji situaci, což svědčí o jeho aktivním přístupu k otázce legalizace pobytu. Dále z prohlášení Církve Oáza, která se zaručuje za řádný život stěžovatele, vyplývá, že stěžovateli hrozí v zemi původu nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy v souvislosti s jeho odstoupením od muslimského náboženství a přijetím křesťanské víry. Městský soud však k těmto skutečnostem nepřihlédl a jeho rozsudek je tak nesprávný.

[10] Stěžovatel proto navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[13] Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Ze správního spisu bylo zjištěno, že se stěžovatel dne 29. 6. 2016 dostavil k cizinecké policii, kde předložil platný cestovní doklad, jenž nebyl opatřen žádným platným vízem. Správním orgánem prvního stupně byla šetření v dostupných databázích Policie ČR zjištěna pobytová historie stěžovatele. Stěžovatel na území ČR přicestoval v roce 2004 za účelem turistiky a následně zažádal o udělení mezinárodní ochrany. Na území ČR tak pobýval od 3. 5. 2004 do 15. 2. 2008 na základě uvedené žádosti, jíž nebylo vyhověno. Dne 17. 3. 2008 podal stěžovatel žádost o povolení k trvalému pobytu, který mu nebyl rozhodnutím ze dne 17. 4. 2008 udělen; právní moci nabylo toto rozhodnutí dne 6. 11. 2008. Dne 31. 3. 2008 zažádal stěžovatel o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu dle § 33 zákona o pobytu cizinců, které mu bylo uděleno s platností od 31. 3. 2008 do 30. 3. 2009. Dne 20. 6. 2008 požádal stěžovatel opět o udělení mezinárodní ochrany, kdy toto řízení bylo pravomocně skončeno dne 30. 1. 2015 (kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost). Dne 23. 2. 2015 podal stěžovatel další žádost o udělení trvalého pobytu, o které bylo rozhodnuto dne 9. 6. 2016 zamítavě, protože nesplňoval

podmínku trestní zachovalosti. Následně stěžovatel pobýval v ČR na základě podaných žádostí o dlouhodobé vízum za účelem strpění, a to v době od 25. 3. 2015 do 17. 8. 2015 a od 10. 9. 2015 do 17. 2. 2016, kdy poslední žádost o vízum za účelem strpění pobytu podal dne 17. 2. 2016. O této žádosti bylo rozhodnuto zamítavě dne 14. 4. 2016. Na základě uvedeného bylo zjištěno, že stěžovatel od 15. 4. 2016 do 29. 6. 2016 pobýval na území ČR neoprávněně.

[16] Dne 29. 6. 2016 bylo stěžovateli oznámeno zahájení správního řízení o jeho správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb. a téhož dne s ním byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, ve kterém byl stěžovatel především seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, které si k tomuto dni správní orgán opatřil a byla mu dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Uvedl, že na území ČR nemá rodinu ani příbuzné, v současné době bydlí v podnájmu společně se svým kamarádem, majícím státní příslušnost Kyrgyzstán, který se však v současnosti na území ČR nenachází, neboť vycestoval na návštěvu své rodiny do vlasti. S občanem EU nežije ve společné domácnosti, není rodinným příslušníkem občana EU, ani k takové osobě nemá vyživovací povinnost. Na území ČR se nenachází osoba, pro kterou by ukončení stěžovatelova pobytu bylo z hlediska zásahu do rodinného či soukromého života nepřiměřené. Celá jeho rodina bydlí v Kyrgyzstánu. Je zdravý, není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. V roce 2015 byl odsouzen pro trestný čin výtržnictví, za který mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. To, že jeho žádost o udělení trvalého pobytu na území ČR byla dne 9. 6. 2016 zamítnuta, je mu známo, byl o této skutečnosti informován. Není mu však známo, že jím podaná žádost ho neopravňovala k pobytu na území ČR. Svého neoprávněného pobytu na území ČR si je plně vědom, a to i následků svého neoprávněného pobytu. Do Kyrgyzstánu ke své rodině se může vrátit, neboť před svým vycestováním z Kyrgyzstánu bydlel společně se svou matkou v jejich rodinném domě. Sdělil, že území ČR dobrovolně opustí a vycestuje na území Kyrgyzstánu, který považuje za svůj pravý domov. Žádné vazby k ČR neuvedl. Závěrem pak byla stěžovateli dána možnost uvést další skutečnosti, které nebyly uvedeny v rámci jeho odpovědí na kladené otázky. Na to reagoval tak, že v odpovědích na otázky vše sdělil a k věci již více uvést nemůže.

[17] Dne 23. 7. 2016 byla stěžovateli zaslána výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy. Výzva byla doručena zástupci stěžovatele dne 27. 7. 2016. Zástupce stěžovatele dne 28. 7. 2016 nahlédl do správního spisu a pořídil si výpisky, nicméně na výzvu nereagoval. Z toho důvodu dne 16. 8. 2016 vydalo Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, kdy zároveň stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku. V odůvodnění je pak uvedeno, jaké skutečnosti vzal správní orgán v úvahu při správním vyhoštění, kdy především vycházel z výpovědi stěžovatele, kterou učinil 29. 6. 2016, a z podkladů, které si během řízení opatřil. Došel tak k závěru, že stěžovatel zcela naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v době od 15. 4. 2016 do 29. 6. 2016, kdy byl zadržen, se na území ČR zdržoval bez víza a bez oprávnění k pobytu. Zároveň se zabýval zásahem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[18] Nejdříve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou by se musel zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti, i kdyby nebyla namítána. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný zásadně za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[19] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, neboť má za to, že se dopodrobna nezabýval každou z uplatněných námitek, zejména, že se nedostatečně zabýval zásahem do jeho soukromého života, příp. tím, že vůbec došlo k aplikaci institutu správního vyhoštění.

[20] Pokud jde o výklad pojmu nepřezkoumatelnosti (ať již pro nedostatek důvodů rozhodnutí, nebo pro nesrozumitelnost rozhodnutí), tento je v judikatuře Nejvyššího správního soudu ustálený. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je třeba pokládat zejména takové rozhodnutí soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu se též může jednat např. v případě, kdy soud výrokiem rozsudku zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale současně mu uložil další povinnosti týkající se jeho procesního postupu, a začlenil tak do výroku i část odůvodnění svého rozhodnutí (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 As 4/2005 – 34). Naproti tomu nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost je dána tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25). Nejvyšší správní soud také upozorňuje, že z jeho konstantní judikatury plyne že „[o] vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z nalus.usoud.cz), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat

i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

[22] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že napadený rozsudek netrpí žádnými vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění napadeného rozsudku seznatelné. Městský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný, tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na www.nssoud.cz). Jak již bylo uvedeno výše, není povinností soudu reagovat na každé dílčí tvrzení obsažené v žalobě, nýbrž stačí, když soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se již mnohokrát vyjádřil v tom smyslu, že není účelem soudního přezkumu podrobně opakovat již správně vyřčené, ale postačí, pokud je na dříve učiněné závěry odkázáno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86). Proto ani skutečnost, že městský soud zopakoval některé závěry správních orgánů, které považoval za správné, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry městského soudu ještě nepůsobí jejich nepřezkoumatelnost. Ostatně, z dalších stěžovatelových námitek plyne, že si je vědom toho, že se městský soud uvedenými otázkami zabýval, pouze s jejich vypořádáním nesouhlasí.

[23] Poněvadž je nepřezkoumatelnost rozsudku vadou, ke které přihlíží soud z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ze spisového materiálu zjistil, že již v řízení před městským soudem stěžovatel k doplnění žaloby předložil prohlášení Církve Oáza, která se zaručuje za řádný život stěžovatele, a ze kterého vyplývá, že stěžovateli hrozí v zemi původu nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy v souvislosti s jeho odstoupením od muslimského náboženství a přijetím křesťanské víry. Městský soud však tuto skutečnost žádným způsobem nerefletoval. Ačkoli se jedná o vadu řízení před městským soudem, tato vada nemohla mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Z dopisu Církve Oáza, jenž byl předložen také Nejvyššímu správnímu soudu, totiž plyne, že

pokračování

stěžovatel přestoupil na křesťanskou víru a byl pokřtěn dne 12. 8. 2016, poté, co se jako věřící křesťan osvědčil. Poněvadž bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno dne 16. 8. 2016 a rozhodnutí žalovaného až dne 23. 1. 2017, stěžovateli nic nebránilo uvedenou skutečnost sdělit správním orgánům. Jelikož však stěžovatel zůstal nečinný a uvedené před správními orgány vůbec netvrdil, správní orgány se touto skutečností vůbec nezabývaly, protože nebyla ani předmětem soudního přezkumu. Smyslem soudního přezkumu totiž není nahrazování činnosti správních orgánů, ale přezkum jimi vydaných rozhodnutí. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva) správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní a skutková tvrzení uplatnil poprvé v řízení před správními soudy. Jelikož stěžovatel, jenž byl navíc v průběhu celého řízení zastoupen advokátem, věděl o tom, že přestoupil na jinou víru, která by mohla představovat důvod relevantní z pohledu probíhajícího řízení, měl tuto skutečnost uvést již v jeho průběhu. Takto uplatněná námitka se pak zdejšímu soudu jeví spíše jako účelová. Z uvedeného plyne, že předmětný dopis by na výroku napadeného rozhodnutí ničeho nezměnil. Pochybení městského soudu tedy nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[24] Další stěžovatelovy námitky jsou zcela shodné s námitkami uplatněnými již v odvolání a v žalobě proti napadenému rozhodnutí, kterými se již důkladně zabýval jak žalovaný, tak i městský soud. Nejvyšší správní soud již na tomto místě uvádí, že se závěry městského soudu zcela ztotožňuje, protože na velice obsáhlé odůvodnění jeho rozsudku v podrobnostech odkazuje.

[25] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (*ex officio*), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně aby o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21). Námitka stěžovatele, že správní orgán nezjišťoval skutečnosti svědčící v jeho prospěch, je tedy nedůvodná.

[26] S uvedeným souvisí i stěžovatelem namítané nedostatečné zjištění skutkového stavu věci správními orgány. Stěžovatel namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily zejména skutečnosti ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého života, ačkoli Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ani v řízení o kasační stížnosti, kromě obecných postulátů, stěžovatel žádné relevantní skutečnosti neuvádí. Správní orgány hodnotily kritéria podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dle kterého *(při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou*

bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Při hodnocení míry integrace stěžovatele do české společnosti se správní orgány zabývaly nejen protiprávním jednáním stěžovatele (tj. pobyt bez platného pobytového oprávnění, či přečin výtržnictví, za který byl stěžovatel pravomocně odsouzen), ale také jeho pobytovou historií, pevností rodinných vazeb, ale také ekonomickými, společenskými a kulturními vazbami na území České republiky. Správní orgány vyšly zejména ze stěžovatelovy výpovědi, že je zdravý, svobodný a bezdětný, před svým odjezdem z Kyrgyzstánu bydlel ve městě Biškeek společně se svou matkou, jeho rodina žije v Kyrgyzstánu, na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky ani příbuzné, na území ČR bydlí v pronajatém bytě společně se svým kamarádem, státní příslušnosti Kyrgyzstán, který však v současnosti vycestoval na návštěvu své rodiny do Kyrgyzstánu; s dalšími spolubydlícími se nestýká. Na území ČR nežije ve společné domácnosti s občanem EU, není rodinným příslušníkem občana EU a ani se o takovou osobu nemusí starat. Na území ČR se nenachází žádná osoba, ke které by měl vyživovací povinnost, ani se nenachází na území osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území ČR bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Na území ČR příležitostně pracuje, a to jako pomocný dělník na stavbách. Vycestováním do Kyrgyzstánu k jeho matce mu nic nebrání, dobrovolně území ČR opustí. V souvislosti s otázkou, jestli má v ČR nějaké rodinné, kulturní, sociální a ekonomické vazby, stěžovatel uvedl, že zde takové vazby nemá.

[27] Jak plyne z uvedeného, vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu správního a následného soudního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině (je dobře integrován do české společnosti, má soukromé zázemí, kamarády a známé, v rámci možností vykonává výdělečnou činnost a dobře ovládá český jazyk), bylo dokazování provedené a vyhodnocené správními orgány dostatečné, což správně vyhodnotil i městský soud. Nejvyšší správní soud se proto s takto uplatněnou námitkou stěžovatele neztotožnil, skutková zjištění učiněná správními orgány obou stupňů pokládá s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci za dostačující.

[28] K výtce, že správní orgán hodnotil skutečnost, že stěžovatel nemá pracovní povolení, v jeho neprospěch, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto správní orgán konstatoval pro adekvátní dokreslení vazeb stěžovatele k území ČR, jak vyplynuly ze spisu a z jeho výpovědi, a nikoliv proto, aby mu jakkoli uškodil.

[29] Pokud jde o námitku napadající použití institutu správního vyhoštění a nikoli postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Uložení povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které by jako jediné mohlo dopadat na stěžovatele, je vydáváno cizinci, *u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.* Skutečnost, že se stěžovatelem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, byla, s ohledem na zjištěné okolnosti jeho případu, zcela v souladu se zákonem, který je v tomto případě zcela jasný a srozumitelný. Policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona (srov. např. rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74). Mezi ně patří například to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do

pokračování

soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2), nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179) apod. Žádná z těchto skutečností však v projednávaném případě zjištěna nebyla. Z důvodu naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (od 15. 4. 2016 do 29. 6. 2016 pobyt bez víza) a nesplnění zákonných podmínek podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.

[30] Namítá-li stěžovatel nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění na dobu jednoho roku na samé horní hranici zákonné sazby, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že již městský soud stěžovatele upozornil, že mu bylo správní vyhoštění uloženo nikoli na samé horní hranici, ale naopak při dolní hranici zákonné sazby. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze uložit zákaz vstupu na území členských států EU až na 3 roky. Správní orgán při zdůvodnění přiměřenosti doby jednoho roku zohlednil, že se stěžovatel dostal do situace neoprávněného pobytu na území členských států v délce více než dva měsíce vlastním přičiněním, ale také, že se dopustil takového protiprávního jednání poprvé, spolupracoval se správním orgánem a uvedl, že z území České republiky vycestuje dobrovolně. Nejvyšší správní soud považuje dobu jednoho roku, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, s ohledem na skutečnosti, které byly během správního řízení zjištěny, za zcela přiměřenou. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.

[31] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

